

Kirilla Teréz

Alászállás

Megközelíthetetlen tompaság
morzsolja az időt. Te távolodtál,
én viszont mozdulatlanul álltam.
A bús folyóban az igazak ingét
tépték az ebek minden éjszaka.
Az egyik napon, épp délidő volt,
világosság ébredt az alvilágban.
A mennyezettartó rudak élén,
mint kerub emelte felhő peremén,
töretlen, gyöngyfehér fény csillogott.
Úgy érintett meg, mintha körbeírná,
utólag árnyékot metszve rájuk,
a láthatatlan bevérzés pontjait
a szív szöveteiben. A rejtett
szenvetés mélyére hatolt, szelíden,
feloldotta az ellenszegülést,
az iszonytató önkínzást, megáldott,
és fáklyafényként lobbant hamuszín
arcomon, ráncaival eggyé válva.

Mezítelenül

Esteli fény lepi be a legelőt,
a földre aláhullnak a szomjas
testek. A pokolban összevegyül
a jó s a rossz, a szívek pedig lesznek
halottak. Száll a felhő. Iszonyodik
az angyal tőlünk.

Világ Játékosa,
te, Fiam, jöjj hát, és beszélj hozzám

kíméletlenül.

KIRILLA TERÉZ (1972) költő. Legutóbbi kötet: *Vándorló akkordok* (2012).